

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 591/2025
05.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Јасминке Обућина, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „ГРАДСКА ЧИСТОЋА“ Београд, против туженог ДУЖНИК СТЕЧАЈНЕ МАСЕ „SEMP – SISTEMI ELEKTRO I MAŠINSKI POSTROJENJA” ДОО Јагодина у стечају, чији је пуномоћник Александар Јанковић, адвокат у .., ради дуга, вредност предмета спора 1.140.149,46 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1382/25 од 04.06.2025. године, у седници одржаној дана 05.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1382/25 од 04.06.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1382/25 од 04.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Крагујевцу П 522/2024 од 15.01.2025. године, у ставу 1. изреке, укинута је решење о извршењу на основу веродостојне исправе јавног извршитеља Весне Крстојевић из ... ИИВк 582/19 од 28.11.2019. године. Ставом 2. изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име извршене комуналне услуге одвожења и депоновања смећа плати износ од 1.140.149,46 динара са законском затезном каматом на износе наведене у ставу другом изреке првостепене пресуде са каматом на сваки појединачни износ. Ставом 3. изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка накнади износ од 92.210,26 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1382/25 од 04.06.2025. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу 2. и 3. изреке, а одбијен је и као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за одлучивање о ревизији на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Правноснажном пресудом тужиоцу је досуђена накнада за пружене комуналне услуге-одвожења и депоновања смећа за пословни простор на адреси Југословенска бр. 2, Београд, у износу од 1.140.149,46 динара са законском затезном каматом на појединачне износе наведене у изреци првостепене пресуде и то за период након отварања стечаја над туженим. Према чињеницама утврђеним у овој парници, у току контроле, записнички је утврђено да је тужени користио пословни простор на адреси Југословенска бр. 2, Београд, у периоду од отварања стечајног поступка (19.07.2018. године) све до обавештења тужиоца да је дошло до промене корисника пословног простора (допис од 20.12.2018. године). Код овако утврђених чињеница, судови су одбили као неоснован приговор недостатка пасивне легитимације, с обзиром да је неспорно утврђено да је тужени користио предметни пословни простор у утуженом периоду као и приговор застарелости потраживања, с обзиром да није истекао рок из члана 374. ЗОО јер је најстарије потраживање доспело 15.08.2018. године, а тужба поднета 08.08.2019. године. Како је тужилац пружио предметну комуналну услугу, судови су применом одредби члана 17. ст. 1, члана 262. ст. 1 и члана 277. став 1 ЗОО, те применом члана 13. ст. 7 Закона о комуналним делатностима и члана 64, члана 104 и члана 136. Закона о стечају, усвојили тужбени захтев.

У описаној ситуацији нема потребе за разматрање правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана или потребе за новим тумачењем права. Тужени у ревизији указује на погрешну примену одредбе члана 94. Закона о стечају јер сматра да није било основа за пружену услугу нити основа за издавање рачуна код чињенице да стечајни управник није дао изричиту изјаву да остаје при уговору. Како погрешна примена материјалног права сама по себи није довољан основ да се о ревизији расправља као о посебној, то нема услова да се дозволи посебна ревизија. Одлуке на које се ревидент позива (Пж 6265/2016 од 17.08.2017, Пж 6939/2007 од 22.05.2008. године и Пж 5354/2008 од 19.01.2009. године), без утицаја су, јер се не тичу истог чињеничног стања.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу-предлог за извршење 08.08.2019. године ради исплате дуга. Вредност предмета спора износи 1.140.149,46 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, који не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према одредби става 3. истог члана, као спорови мале вредности

сматрају се и спорови у којим предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора који је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ. Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, па се закључује да изјављена ревизија туженог сходно одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић